

ЗВІТ РАДИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ (РООН) ПРИ СКУ

(від 1 серпня 2008 року до 30 червня 2012 року)

За звітний період Рада ООН СКУ (далі Рада) діяла через своїх представників при бюро ООН у Нью-Йорку і Відні. Колишній головний представник у Відні відійшов з позиції, а з його заступником ми втратили контакт. У квітні 2008 року нам вдалося підшукати нового головного представника у Відні, ним був Дмитро Славов, який служив на цьому посту до кінця 2011 року. В січні 2012 р. на цю посаду повернувся Дмитро Кришевич.

У Нью-Йорку Аскольд Лозинський очолював представництво СКУ при ООН на протязі всього звітнього часу, до якого ще входили в 2008-2009 роках Ігор Дябога, від Українського Конгресового Комітету Америки - Роксоляна Лозинська (впродовж 2008-2012 рр), від Української Американської Координаційної Ради – Андрій Ластовецький (2008-2009 рр.), а з початком 2011 і впродовж 2012 рр. від УАКР представником був Александер Непрель. На пропозицію Ірени Солтис, Голови Ради Торгівлі Людьми при СКУ, ми включили у 2008 році Меланію Придаткевич-Чвиль, яка служила постійно впродовж звітнього часу. Від січня 2010 року від УККА прийшов ще один представник - Андрій Добрянський, який служив на протязі 2010-2012 рр.

Від 3 жовтня 2008 року почалась підготовка до відзначення 75-ліття Голодомору. Через неурядовий відділ Департаменту економічних та соціальних справ при ООН, Рада намагалася здобути адресар, або згоду цього Департаменту розповсюдити інформацію про Голодомор. Ми писали та телефонували до голови та заступника відділу, але без успіху. Нарешті, 28 жовтня, було видано Заяву про Голодомор та розіслано до усіх, а це понад 190 постійних представництв держав-членів ООН, що було у нашій можливості. У Заяві СКУ сказано:

“Конвенція (Геноциду) кодифікувала те, що вважалось злочинним до того часу, зокрема Вірменський Геноцид 1915 року, Український Голод Геноцид 1932-33 років та Єврейський Голокост під час Другої світової війни. Сьогодні Конвенція накладає юридичний обов'язок на держави-члени ООН, а ще важливіше Конвенція є моральним імперативом для людства, що є репрезентоване у цій шанованій інституції. Ми звертаємося до держав-членів ООН та всіх філіалів ООН піти слідом свого спільного сумління, а також обов'язку супроти Конвенції та пам'ятати 7-10 мільйонів жертв Великого Голоду 1932-33 років (Голодомор) з нагоди цієї 75 літньої річниці.”

27 жовтня 2007р. представники Ради провели зустріч у Постійному представництві України при ООН з Постійним представником Сергієм Сергєєвим і його помічниками, та обговорили відзначення цієї річниці в ООН 24-25 листопада 2008 р.

28 жовтня 2008 р. головний представник СКУ при ООН Аскольд Лозинський брав участь у прес-конференції в ООН Постійного представництва Російської Федерації, на якій виступав Постійний представник Росії Віталій Чуркін. Фактичною метою цієї конференції зі сторони РФ було поінформувати пресу ООН про те, що РФ вдалося відкинути старання України включити комеморативне обговорення Голодомору в програму 63-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН. Представникові СКУ вдалося задати слові РФ два запитання, поки його не зупинили, конфронтуючі твердження посла, що це не була трагедія тільки українського народу, а тим більше геноцид. На жаль, після другого запитання представника СКУ зупинили, його оточила варта Постійного представництва РФ, викликали речників пресового залу ООН. Почались лайки та погрози позбавлення мандату СКУ при ООН, оскільки неурядові організації не мають права ставити питання на прес-конференції. Посол Чуркін на тому місці "великодушно" попросив залишити представника СКУ та подав свою пропагандистську відповідь. Після закінчення конференції деякі представники преси підходили до представника СКУ із запитаннями, але шеф персоналу пресового центру ООН попросив представника СКУ залишити зал.

24 листопада 2008 р. представники СКУ брали участь у виставці в приміщенні ООН у Нью-Йорку з нагоди вшанування 75-ліття Голодомору 1932-33 рр., яку було організовано Постійним представництвом України при ООН.

25 листопада 2008 р. головний представник СКУ вів програму траурної конференції в приміщенні ООН в Нью-Йорку з нагоди вшанування 75-ої річниці Голодомору 1932-33 рр., що відбулася за посередництвом Постійного представництва України при ООН. Представники СКУ виготовили англомовний переклад тексту звернення Президента України на конференцію. В конференції взяли участь дипломати різних місій при ООН та представники української громади. На конференції виступали: Постійний представник України при ООН Юрій Сергєєв, Головний представник СКУ при ООН та свідки Голодомору. Було зачитано листи співчуття від провідників держав світу, у тому числі від Президента України та Президента США. Мистецька програма включала виступи з опери

Вірка Балея про Голодомор „Червона земля-Голод” та демонстрацію документальної стрічки „Жнива розпачу.”

26 січня 2009 року представники СКУ брали участь у відкритті художньої виставки у штаб-квартирі ООН у Нью-Йорку про Голокост, яку було влаштовано Постійним представництвом України при ООН.

4 березня 2009 року представник СКУ Роксоляна Лозинська брала участь у 53-ій сесії Комісії статусу жінок, що відбувалася в приміщенні ООН в Нью-Йорку, а також в цей час мала зустріч з Постійним представником України при ООН.

25 березня 2009 року головний представник СКУ відбув консультативну зустріч з Постійним представником України при ООН в Нью-Йорку.

16 квітня 2009 року представники СКУ брали участь у зустрічі з нагоди 18 Конференції про здоров'я та довкілля, організованій при ООН Світовою передачею інформації.

5 травня 2009 року головний представник СКУ брав участь у конференції, влаштованій Російською Федерацією при ООН в Нью-Йорку на тему: „Підсумки та уроки Другої світової війни і сучасність”, яку відкрив і вів Ілля Рогачов, заступник Постійного представника Російської Федерації при ООН. У своєму вступному слові Рогачов виголосив пропаганду своєї Місії:

“Незважаючи на трагічні уроки Другої світової війни, ми часто є свідками відродження практики, яка сприяє ескалації сучасних форм расизму, расової дискримінації та ксенофобії. На жаль, ряд країн останнім часом проводять неприкриту політику подання в якості героїв тих, хто брав участь в нацистських злочинах, що включає вибілювання в себе колишніх членів СС, яка була визнана злочинною організацією Нюрнберзьким трибуналом. Зовсім недавно ми стали свідками профанованої дії або бездіяльності з боку української влади, яка дозволила щит з гербом Української дивізії СС “Галичина” розмішувати на вулицях міста Львова. Добре відомо, що українські члени СС вбивали радянських воїнів, партизанів, бійців у Франції та Югославії, і ні в чому не винне цивільне населення в Польщі, поборолі антифашистські повстання у Словаччині та страчували євреїв і комуністів в Україні. Відкрите прославлення ветеранів СС та Української Повстанської Армії борцями, які заплямували себе злочинами проти тих, хто воював в рядах антигітлерівської коаліції, заявивши горезвісного нациста Романа Шухевича як героя України, руйнування і осквернення пам'ятників радянським солдатам - всі ланки одного ланцюга практичних заходів, спрямованих на повторне написання історії Другої світової війни і прищеплення грубо профашистської ідеології в свідомості нинішнього і майбутніх поколінь”.

Потім Рогачов почав нападати на балтійські держави, і їм присвятив трохи своєї пропаганди. На кінець свого вступного слова він представив Олександра Брода, керівника Московського бюро з прав людини, члена Громадської палати Російської Федерації. Брод доповнив пропаганду Рогачова, додавши ім'я Степана Бандери в список нацистів з нагоди річниці народження і загибелі Степана Бандери. Два інших запланованих промовці виступили більш скромно та з меншою пропагандою. У залі сиділи переважно літні люди — ветерани “Великої вітчизняної війни” з почепленими медалями. Побіжний огляд веб-сайту, що належить до так званого Московського бюро з прав людини, показує, що це, нібито, неурядова організація, але коли приглянутись ближче до її документації та видавництва, можна бачити, що вона говорить дуже подібно до позиції уряду РФ. Насправді, навряд чи можна знайти хоч один виступ цього бюро з критикою існуючого режиму в Росії. Натомість бюро випустило заяву, яка звинувачує Україну в політизації Голодомору 1932-33 рр., а також заяву, яка закликає США скасувати поправку Джексона-Веніка в застосуванні до Росії. Мабуть у демократичному суспільстві немає таких місцевих не урядових структур, які за своїм завданням піклуються людськими правами, але немає у їхній історії жодного випадку застереження щодо порушення людських прав у власній державі.

Представникові СКУ вдалося задати кілька питань та зауважень, зокрема, про домовленість між ССРСР та Німеччиною, Договору Молотова-Ріббентропа з 1939 року, тобто 70 років тому, що було мабуть найяскравішим прикладом колаборації між Гітлером та СРСР. Цей виступ представника СКУ зіпсував переможний та урочистий настрій конференції.

29 червня 2009 року представники СКУ брали участь у відзначенні річниці прийняття Конституції України в Місії України при ООН у Нью-Йорку.

23 вересня 2009 року представниця СКУ Роксоляна Лозинська брала участь у виступі Президента України Віктора Ющенка на відкритті Генеральної Асамблеї ООН.

9 листопада 2009 року головний представник СКУ брав участь у конференції Постійного Представництва України при ООН на тему знесення берлінської стіни. У конференції виступали послі різних східноєвропейських країн при ООН.

18 листопада 2009 року влаштовано у конференц залі ООН в Нью-Йорку разом з Постійним представництвом України у приміщенні ООН траурну конференцію про Голодомор під заголовком: "Пам'ятаймо дітей Голодомору." Конференція була надзвичайно емоційна та чисельна за участю багатьох представників постійних представництв різних країн при ООН. Програму конференції вів головний представник СКУ до ООН.

25 січня 2010 року головний представник СКУ брав участь у штаб-квартирі Об'єднаних Націй (ООН) в Нью-Йорку, де заходами Постійного Представництва Російської Федерації (РФ) при ООН відбулася презентація "Міжнародного Союзу Російських Соотечественников". Презентація в основному звелася до лиття помиїв на сусідів РФ, де знаходяться російські діаспори. Найбільше дісталось Україні, а також Латвії. Були промовці, які вболіваючи за важкий стан російської мови, вказували, що є багато регіонів України, де російська діаспора фактично не діаспора зовсім, а радше корінне населення. На завершення обливали брудом як завжди ОУН-УПА, Шухевича та Бандеру та надання їм Україною почесних звань.

Речник, яка представляла неурядову організацію при ООН - Американську Асоціацію Кримських турків-татар, і представник СКУ, звернули учасникам увагу, що, мабуть для кращого діалогу, а то взаємної пошани та співпраці зі своїми сусідніми націями, бажано росіянам врешті позбутися імперських тенденцій та зазіхань на сусідні території. Говорити про корінні російські території в межах України - це нісенітниця у кращому випадку, а у гіршому це арогантний прояв імперіалізму, бо території, де живуть росіяни в Україні, це наслідки імперської політики, депортацій (напр. татар з Криму в 1944 році), репресій та Голодомору і штучного поселення туди росіян. Такі ствердження намагаються підірвати територіальну цілісність та суверенітет даної держави, з якою росіяни повинні жити в згоді.

Представник СКУ також звернув увагу, що корисним було б для вірогідності переконувати світ про інтерес Росії займатися захистом людських і національних прав, замість кривдити Україну, де, на жаль, більшість населення розмовляє російською мовою і де є тисячі російськомовних шкіл, фінансованих з державного бюджету України, краще розглянути проблему у Росії, де хоча є місцевості сильної концентрації українського населення, але немає жодної української школи на території РФ, яка фінансується з державного бюджету РФ. Російські представники намагались відбріхуватися у відповідь, але голова МСРС П'єр Шереметьєв, шляхетного російського роду, тобто ще з царських імперіалістів (до речі, ім'ям яких названо летовище в Москві), з певним обуренням дав доручення припинити конференцію. Модератор так і розпорядилася. Двома найгрізнішими обвинувачами України були: один народний депутат Верховної Ради України Вадим Колесніченко, член Партії Регіонів, та голова Руху правового захисту російськомовних в Україні, а другий - депутат Верховної Ради Криму Сергій Цеков, голова російської діаспори в Криму та близький друг відомого російського шовініста Константина Затуліна, якого проголошено персоною *non grata* в Україні за його заклики до сепарації Криму від України.

27 січня 2010 року представник СКУ Андрій Добрянський брав участь у конференції на тему: „Міжконфесійний відгук на Голокост 65 років пізніше.“ Конференцію влаштувала єврейська організація Бнай Брит за спонсорства Постійного представництва Чеської Республіки при ООН.

19 березня 2010 року представниця СКУ Меланія Придаткевич-Чвиль брала участь у нарадах Секції соціальної політики та розвитку і Комітету неурядових організацій соціального розвитку, які влаштували круглий стіл на тему як неурядові організації можуть вживати соціальні ЗМІ для того, щоб організації могли найкраще використовувати свій час і ресурси. Зокрема увагу було присвячено таким ЗМІ як Фейсбук і Твіттер для оформлення стратегії. Також було представлено статистику і демографії користування соціальними ЗМІ.

14 квітня 2010 року головний представник СКУ відбув зустріч з Постійним представником України при ООН на тему підготовки при ООН конференції вшануванні пам'яті репресованих жертв СРСР, що було намічено на 18 травня, тобто щоб співпадало з датою подібного відзначення в Україні, приблизно третя неділя травня. Однак пізніше, з невідомих причин, Постійний представник України запропонував відбути цю імпрезу не в ООН, а в Українському Музеї в Нью-Йорку. Оскільки, на думку головного представника СКУ, не було змісту відбути таку імпрезу в українському "даунтауні", пропозиція була відхилена. Захід не відбувся, але зустріч представника СКУ і посла України важлива у тому, що це був перший захід, який планувався вже після приходу до влади в Україні Віктора Януковича. Змінилася ситуація не тільки в Україні, але також українська політика на форумі ООН та, мабуть, в першу чергу зі сторони СКУ, у відносинах між представництвом СКУ та Постійною місією України при ООН.

20 квітня 2010 року головний представник СКУ брав участь у конференції про кримських татар, влаштованій неурядовою організацією при ООН у бічному приміщенні до ООН. Там були присутні також представник РФ і України. Головний представник СКУ порушив справу примусового

переселення татар з Криму в 1944 р. та штучного поселення на Криму росіян, що дало високу концентрацію росіян на Криму, що існує по сьогоднішній день та використовується російськими шовіністами для зухвалих претензій до Криму як етнографічної території росіян. Представник РФ, який був на конференції, промовчав на це зауваження представника СКУ.

14 вересня 2010 року представники СКУ брали участь у прийнятті Постійного представництва України при ООН з нагоди 19-ої річниці незалежності. Прийняття відбулося в Українському Інституті Америки у Нью-Йорку.

2010 рік позначився, зокрема, спробами з нашого боку провести при ООН в Нью-Йорку дві конференції: одну на тему Голодомору, а другу на тему людських прав у колишніх радянських республіках та сателітах. В результаті конференція про людські права не відбулася зовсім, а конференція про Голодомор відбулася заходами Постійного представника України при ООН під нашим впливом, але без нашої активної участі.

Заходи щодо проведення обох конференцій йшли паралельно. Фактично конференція про людські права була узгоджена з бюро неурядових організацій Економічної і соціальної ради (ЕКОСОК) при ООН ще в червні 2010 року і призначена на 7 грудня 2010 року. У вересні 2010 року представники СКУ звернулися, щоби зарезервувати приміщення, тобто конференційний зал в самому ООН у Нью-Йорку для проведення відзначення річниці Голодомору. Одночасно представники СКУ попросили на два дні перенести конференцію про людські права, тобто на 9 грудня 2010 року, щоб ближче співпадало з Днем людських прав, який відзначається міжнародним співтовариством 10 грудня, коли в 1948 році Генеральна Асамблея ООН прийняла Універсальну декларацію людських прав. Довго не можна було одержати конкретної відповіді від адміністративного персоналу бюро неурядових організацій ЕКОСОК.

Врешті представники СКУ вирішили для конкретного полагодження справи звернутися до чиновників цього бюро. Тут слід згадати, що це бюро очолює росіянин (Абрамов), який не відповідав на комунікацію СКУ. Врешті з головним представником СКУ скотактувався його заступник, який після відносно короткого часу відповів негативно-- вказуючи, що ЕКОСОК такими конференціями не займається. Головний представник СКУ вказав на документи при оформленню ЕКОСОК, де написано між завданнями: "заохочувати універсальну пошану людським правам і основним свободам." Заступник бюро відповів, що це не дає мандат організувати конференцію в справі людських прав.

Представники СКУ звернулися до самого голови ЕКОСОК, яким був у той час Постійний представник Малайзії при ООН. Він не задовольнив прохання, але порадив звернутися до Високого комісара людських прав при ООН (в Женеві), або до постійного представництва якоїсь країни. Долучаємо листа від голови ЕКОСОК. Це було зроблено. Відповіді від Високого комісара так і не одержали. Відносно цікаву відповідь одержали від Постійного представника України.

3 грудня 2010 року представники СКУ взяли участь в ролі спостерігачів у конференції, яку влаштувало Постійне представництво України спільно з СФУЖО і двома іншими організаціями (UNA-USA Council of Organization, World Information Transfer) "Food Security for All Generations, Lessons of the Past: Remembering those who perished in the Holodomor in Ukraine, 1932-1933, and victims of all other artificial famines of the 20th and 21st centuries".

23 лютого 2011 року представник СКУ Роксоляна Лозинська взяла участь у Конференції під заголовком „Жінки і дівчата у науці і технології: поборювання перешкод та досягнення мети”, яку влаштувала Світова Федерація Українських Жіночих Організацій при ООН в Нью-Йорку.

11 березня 2011 року представник СКУ Андрій Добрянський взяв участь у конференції ЮНЕСКО в приміщенні ООН в Нью-Йорку на тему „Мир і діалог між культурами.”

30 березня 2011 року представництво СКУ при ООН вступило в членство Комітету людських прав неурядових організацій при ООН.

30 березня 2011 року головний представник СКУ взяв участь у брифінгу Заступника високого комісара людських прав при ООН, Івана Сімоновича, що відбувся в приміщенні ООН в Нью-Йорку. При цій нагоді вдалося передати меморандуми СКУ щодо ліквідації в Російській Федерації ФНКАУР і ОУР, та усно представити проблему порушення людських прав у країнах, які є постійними членами Ради Безпеки ООН з правом вето, на що звичайно не реагує ООН чи Високий комісар. На зауваження головного представника СКУ, висловлено симпатичні коментарі та пораду продовжувати наші зусилля. Також була відповідь, здається позитивним додатком, що при останній поїздки Високого комісара в РФ, було порушено питання людських прав в РФ. Представник СКУ попросив текст виступу Високого комісара в РФ. У червні 2011 року головний представник СКУ одержав текст виступу Головного комісара на прес-конференції у Москві від 17 лютого 2011 року. Мабуть найбільш помітне зауваження у доповіді наступне:

„Росія має сьогодні найбільше справ, які розглядатимуться Європейським судом з прав людини. Це є виразним показником закоріненних проблем у російській правовій системі,” а також: „Я заохочую владу стримати всі дії, які намагаються не допустити, щоб громадське суспільство, включно зі ЗМІ, користувалося правом свободи слова і свободи зустрічей, що є виписані в Конституції Росії, а також у Міжнародному зобов'язанні про громадянські і політичні права до чого і Росія зобов'язалась.”

Можна ознайомитися з повним текстом Високого комісара на сайті: www.ohchr.org.

20 квітня 2011 року Рада СКУ внесла письмові зауваження на конференцію про освіту, що відбулася у липні 2011 року в Женеві. Зауваги за приписом були обмежені до 500 слів та концентрувалися на потребах „особливої освіти” в країнах колишнього СРСР та відсутність взагалі української освіти в РФ. Подаємо уривок:

“Ефективність загальної початкової освіти для всіх дітей означає, що окремі фізичні, психологічні, лінгвістичні, і емоційні потреби дітей повинні бути задоволені за рахунок повного курсу початкової школи. Просто навчання читати, писати і рахувати більше не є ефективною стратегією в 21 столітті.

Однією з основних проблем у розвитку, в тому числі в пострадянських країнах, є задоволення освітніх потреб дітей з особливими потребами (фізичними, психологічними, мовними та емоційними). У суспільстві, яке продовжує потерпати під тягарем нетерпимості, індивідууми, які не вписуються в штамп “один-розмір-підходить-всім моделям”, розглядаються як сором і тягар.

Пострадянські країни (наприклад Україна) мають велику необхідність підвищення педагогічних, громадських і політичних рішень для усвідомлення того, що дітям з фізичними, психологічними, мовними та емоційними проблемами необхідно: спілкуватися зі своїми однолітками в шкільному середовищі (а не бути ізольованими шляхом навчання на дому); організувати програму, яка фокусується на зосередженні та зміцненні їх потенціалу (а не та, що обмежується маркуванням своїх “дефектів”, в результаті навчання безпорадності); влаштовувати програми, які будуть навчати і виховувати дитину вмінню відстояти свої права (а не особи обмежені у впливі та моніторингу державної політики по ігноруванню індивідуумів з певними вадами).

Досвід країн розвинутого світу показав, що створення школи яка включає і забезпечує особливі потреби цих дітей, з орієнтованою на цих дітей освітою, в результаті є вигодною для всіх дітей і, в кінцевому рахунку, суспільства в цілому. Органи Організації Об'єднаних Націй повинні підвищувати обізнаність про ці потреби в пострадянському світі та країнах, що розвиваються і координувати фінансову допомогу для їх вирішення.”

У документі СКУ, щодо освіти української громади в Росії написано:

“Іншим важливим питанням в галузі освіти є задоволення потреб етнічних меншин. Стаття 27-ма Міжнародного пакту про громадянські і політичні права говорить: “У тих державах, де існують етнічні, релігійні та мовні меншості, особам, які належать до таких меншин, не може бути відмовлено в праві разом з іншими членами своєї групи, користуватися своєю культурою, сповідувати свою релігію, або користуватися рідною мовою”.

Подібною до вище сказаного є справа української етнічної меншини, яка є найбільша в Росії. Там немає жодної україномовної школи. Для порівняння, російська етнічна меншина є найбільша в Україні. Є близько трьох тисяч шкіл в Україні, де російська мова або пропонується, або виступає в якості основної мови навчання. Очевидно, що щось негаразд у Росії. Зазначена невідповідність не служить ні російській державі, ні українській національній меншині в ній, яка останньо почувається обмеженою і таким чином бачить себе поза основним руслом Російської держави. Ця відсутність уваги до етнічних меншин відчувається і в інших сферах у Росії: релігії і т.д.

Організація Об'єднаних Націй повинна приділяти особливу увагу розвитку мовних і релігійних прав етнічних меншин не тільки відповідно до Загальної декларації з прав людини і вищезгаданого пакту, але з метою збереження демократичного розвитку її держав-членів. Розвиток культури в освіті має основне значення для сприяння більшій лояльності та активності громадян.”

26 квітня 2011 року представники СКУ взяли участь у конференції з нагоди 25-ліття Чорнобиля, що влаштовувалося при ООН в Нью-Йорку. Серед виступаючих був Президент СКУ та інші гості, серед них Постійні представники Японії та України.

30 червня 2011 року головний представник СКУ брав участь у ще одному бріфінгу Заступника високого комісара щодо людських прав у Нью-Йорку Іваном Сімоновичем, де знов порушив справу ліквідації українських організацій в РФ.

13 вересня 2011 року головний представник СКУ брав участь у нарадах-зустрічах неурядових організацій знов з Заступником високого комісара для людських прав ООН Іваном Сімоновичем напередодні відкриття Генеральної Асамблеї ООН, а також приїзду Високого комісара до Нью-Йорка. Порушив перед ним питання людських прав в Україні, особливо справи Тимошенко і Луценко. Ще до зустрічі комісарові було направлено матеріали у цих справах. Сімонович обіцяв порушити ці питання у розмові з комісаром, однак, здається, що нічого з цього не вийшло.

22 вересня 2011 року представник СКУ Богдан Гаргай брав участь у нарадах «Діалогу відкритого шатра», влаштованого Постійним Представництвом Ізраїлю при ООН.

29 вересня 2011 року направлено до Заступника високого комісара Івана Сімоновича статтю про етноцид в Україні, написану колишнім політв'язнем Святославом Караванським. Від пана Сімоновича не було реакції.

29 листопада 2011 року представник СКУ Александр Непрель брав участь у конференції під назвою «Запобігання харчової непевності», яку між іншими влаштувало Постійне Представництво України при ООН і на якій було обговорено також тему Голодомору.

8 грудня 2011 року головний представник СКУ виступав на конференції ООН: „63 роки пізніше: Важливість Конвенції запобігання Геноциду сьогодні.” Подаємо уривок в українській мові:

“У 1932–1933 роках був голод у СРСР. Двадцять років по тому Рафаель Лемкін, польський американсько-єврейський юрист, один з авторів Конвенції, запропонував такі зауваження до неї у статті, яку він назвав «Радянський геноцид в Україні»:

“Те, про що я хочу говорити, є, мабуть, класичний приклад радянського геноциду... знищення української нації. ...Третій напрямок радянського плану був направлений на фермерів, велику масу незалежних селян, які є носіями традицій, фольклору і музики, національної мови та літератури, національного духу України. Зброя, використана проти цього прошарку, є, мабуть, найстрашніша з усіх – голод. Між 1932 і 1933 роками померли від голоду 5,000,000 українців...”

Для того, щоби краще зрозуміти масштабність цього геноциду, зауважте, що, згідно з радянським переписом 1926 року в СРСР було 31 мільйон українців. Перепис 1937 р., як тільки недавно з'ясувалося, фіксує лише 26 мільйонів. Отже, 5 мільйонів зниження за 11 років. Інші групи населення в СРСР зросли на 17 % за той самий період часу. Якби українцям дозволили рости, то їх мало бути 36 мільйонів у 1937 році. Розбіжність є 10 мільйонів, яка враховує ненароджених дітей постраждалих. Таким чином, 7-10 мільйонів є достатньо виважена цифра. Росіян за цей період збільшилося на 23 %. Щоб краще зрозуміти гидоту цього радянського злочину, зауважте, що серед жертв було близько 3 мільйонів дітей.”

Від 27 лютого до 9 березня 2012 року представниця СКУ Меланія Придаткевич-Чвиль брала участь у 56-ій сесії Комісії про статус жінок. Головними темами були підсилення ролі селянських жінок у побороженні бідності та голоду, розвиток суспільства, а також ангажування молодих жінок і чоловіків, дівчат і хлопців для впровадження рівності статей.

Ще у травні 2007 року Рада СКУ внесла чотирирічний звіт своєї діяльності в ООН за 2003-2006 роки на розгляд держав-членів ООН. Повідомлення СКУ здалося дуже цікавим для Російської Федерації. Росіяни спершу запитали про нашу заяву в справі Голодомору з 2003 року, де вказано, що 7-10 мільйонів загинуло. СКУ подав більшу змістовну відповідь з нотатками. Звіт тоді пішов на розгляд пленарної сесії держав-членів, де майже був схвалений. Однак делегація РФ в останню хвилину подякувала нам за поданий документ і попросила перенесення справи, оскільки вона очікує доручення з Москви у цій справі.”

Довгий час не було відповіді, а коли представник СКУ звернувся по інформацію про стан справи в січні 2010 року, нам було сказано, що між часом в травні 2009 р. було представлено до СКУ ще два питання, а саме, який географічний засяг нашої діяльності та чи ми пов'язані з будь якою державою. Тут особливо цікавим було, що ці питання не були направлені до Торонто чи до нашого бюро в Нью-Йорку, а скоріше на адресу нашого представника Мотрі Чабан, яка фактично перестала бути нашим представником ще в 2006 році і не була на реєстрі в 2009 році. Тому ми і не одержали запитів.

Рада негайно подала відповідь на обидва питання, потім ми одержали ще одне питання, цього разу від керівника Бюро неурядових організацій при ООН. Цей керівник є росіянином, а питання трішки провокативне і навіть образливе: “чи ми схвалюємо прославлення колишніх нацистських злочинців.” Представник СКУ відповів, що не схвалює прославлення будь-яких злочинців ні

нацистських, ні комуністичних, аргументуючи, зокрема, скільки український народ зазнав жертв з рук тих злочинців.

Комісія неурядових організацій засідала 16-24 травня 2011 року, але тільки 10 жовтня 2011 року направила ще одне питання, а саме: «Прошу пояснити ставлення Вашої організації до недавнього відомого судового рішення щодо нацистського злочинця». Представник СКУ подав прохання уточнити, про яку справу йде мова. Голова відділу неурядових організацій Андрей Абрамов вказав на справу Івана Дем'янюка. Наш представник відповів обширно. Комісія знов розглядала наш звіт на початку лютого 2012 року. Тоді пан Абрамов направив від Комісії нові питання, на що представник СКУ за дорученням президента СКУ відповів більш стисло. Комісія знов зустрічалася наприкінці травня 2012 року, звіт СКУ був на денному порядку, але знову відкладений.

Тим часом 7 квітня 2011 року ми подали чотирирічний звіт нашої діяльності за 2007, 2008, 2009 і 2010 роки для перевірки Комісією неурядових організацій ООН. За новими правилами ООН цей звіт був обмежений до 700 слів. На нарадах у травні 2012 року Комісія неурядових організацій ООН розглянула нові повідомлення 150 неурядових організацій та прийняла 149, а відхилила одне — від СКУ.

Фактично тяжко описати цю „гру” між СКУ і Комісією, яка діяла через того ж речника неурядових організацій Андрія Абрамова. До речі, наші звіти з 2007 і 2011 років досі не прийняті. Мабуть втішним є те, що СКУ не одинока організація діяльність, якої Комісія не бажає схвалити. У списку інших організацій, які зазнають подібні труднощі, такі як: Фрідом Гавс, Гюмен Райтс Ватч, Міжнародний ПЕН та інші.

18 квітня 2012 року з рамени СКУ внесено основний документ про людські права в сучасній Україні на розгляд 14-ої сесії працюючої групи Універсальної періодичної перевірки Бюро високого комісара для людських прав ООН для розгляду в жовтні 2012 року. Цей документ був узгоджений з представниками СКУ до ООН і також представлений представникові СФУЖО до ООН та включено деякі її замітки. Представлено також для узгодження президенту СКУ, однак президент не встиг його узгодити, хоча документ був йому представлений більше тижня наперед і термін перегляду домовлений, поки документ був направлений в ООН. Президент СКУ тоді заборонив його даліше розповсюджувати. В наслідку цієї заборони головний представник СКУ при ООН і голова Ради ООН подав у відставку 30 червня 2012 р., яка була прийнята президентом СКУ.

Детальні претензії президента СКУ до цього документу були проявлені щойно у жовтні 2012 року. Виходить, що у двох місцях п'ятисторінкового документу, президент СКУ хотів замінити слово “він”, маючи на увазі Януковича, на “його режим”. Ця зміна відносилась до двох контекстів, тобто не "він", а його "режим" маніпулював та підкупував членів парламенту і не "він", а його "режим" використовував способи залякування, підкупу та здирства, щоби підкорити собі судочинство.

Цим звітом я завершую свою працю на цих відповідальних постах, якими я фактично керував від 2003 року, коли Світовий Конгрес Українців прийняли до Організації Об'єднаних Націй як неурядову організацію у спеціальному консультативному відношенні до Економічної і Соціальної Ради ООН по сьогодні. Дякую всім за співпрацю, а особливо, всім членам нашої Ради впродовж майже десяти років.

Користуючись звітною нагодою та беручи до уваги нових представників СКУ при ООН, я дозволю собі зробити зауваження. Нормально, що СКУ дещо гордиться своїм членством в ООН, що, до речі, появляється на майже всіх документах СКУ. Однак саме членство, або просто там бути, це не достатньо. Треба там бути, щоб робити щось корисне для українського народу. Беручи до уваги дійсність мінорного статусу неурядових організацій в ООН та надзвичайні привілеї держав-членів ООН, все ж таки треба постійно підносити на різних форумах важливі питання, навіть, коли ці питання комусь заважають, у даному випадку передусім Росії чи режиму Януковича. В останній каденції мені кілька разів звертав увагу сьогоднішній президент СКУ діяти більш дипломатично, щоб ми не втратили свого місця в ООН. На мою думку це надто обережна політика. Я не за тим, щоб втратити членство в ООН, однак під страхом цього, не можна унапрямувати свою діяльність.

24 квітня 2013 р.

Аскольд Лозинський, голова РООН